

Vyjádření školitele k doktorskému studiu Marcela Pencáka

Kolega Pencák se rozhodl napsat dizertaci o pozapomenutém hradeckém architektu Vladimíru Fultnerovi, osobnosti, která se zapsala do dějin české moderny a kubismu. Během svého studia řádně vykonával předepsané zkoušky a odevzdával povinné písemné práce. Víc než jiní jeho kolegové a kolegyně z doktorského programu se snažil publikovat dílčí výsledky svého bádání v odborných časopisech, hlavně v časopisu *Umění*, a informovat o nich na vědeckých konferencích, konkrétně na nedávné konferenci o kubistické architektuře v Národním technickém muzeu. Nevím, zda při tom kolega Pencák přesně splnil všechny termíny, za svou práci i za úsilí zveřejňovat výsledky své práce i za její kvalitu si však rozhodně zaslouží pochvalu.

Osobně mi na jeho práci nejvíc imponuje, jak ji dokázal vybudovat téměř z ničeho. Před tím, než se pustil do studia Fultnerova díla, jsme o tomto hradeckém architektu nevěděli skoro nic, znali jsme jen dvě zajímavé hradecké vily a několik Fultnerových kubistických projektů z časopisu *Styl*. Kolega Pencák se zprvu vyrovnával s nedostatkem zpráv o Fultnerovi tak, že pro jeho nepočtená známá díla konstruoval obšírný historický kontext. Tuto etapu Pencákova výzkumu dokumentují právě uvedené stati v *Umění*. Postupně se mu však podařilo proniknout k archívním zprávám o architektově životě, rodině, studiu i díle a nakonec z toho vzešla monumentální monografie, jakou druzí mistři z druhého sledu pražských kubistů zatím nemají – mají-li ji ovšem mistři ze sledu prvního. Nejde přitom jen o nová fakta. Kolega Pencák se je naučil výborně interpretovat.

Mám-li být přesto aspoň trochu kritický, pak si myslím, že Marcel Pencák trochu přecenil Fultnerův velký dům na hradeckém náměstí a že má někdy sklon přeceňovat inovativnost svých vlastních pohledů – například interpretace Čerychovy vily v Jaroměři není tak převratná, jak to napovídá kolegova rétorika. Za úvahu by rovněž stálo ještě přesnější definování Fultnerova místa mezi českými kubisty a přesnější charakteristika typu jeho umělecké osobnosti: pouštěl se do úkolů všeho druhu a jakéhokoliv měřítka, od drobných typografických prací po velké architektonické projekty, rád se zúčastňoval spolkového života architektů, ale nepsal žádné texty – o čem to asi vypovídá?

Vzdor všem těmto připomínkám jsem s prací kolegy Pencáka velice spokojený a rozhodně doporučuji pustit ho k obhajobě jeho disertační práce.

Prof. PhDr. Rostislav Šyácha, CSc., v Praze 5. 11. 2011